

důvodu zákon uvedený neobsahuje žádného doplnění trestního řádu, poněvadž dle znění příslušných ustanovení trestního řádu jest opravný prostředek zmateční stížnosti připuštěn do výroku poroty nejen v otázce viny, nýbrž vůbec.

Plenární usnesení ze dne 23. září 1924 čis. pres. 166/24.

Skutečnostmi po rozumu 2. odstavce §u 1330 obč. zák. jsou nejen události, nýbrž i osobní vlastnost, tudíž i náchylnost a pohotovost k činům přičícím se zákonu nebo dobrým mravům.

Žalobce Richard P., chef inž. u firmy A. K. zažaloval obchodníka F. Z. pro výrok, který učinil žalovaný o žalobci vůči kancelářskému úředníku firmy A. K., Jaroslavu R.: »To jsem si ale hned myslel. Je dobře, že jste předešel inž. P., neboť kdybych chtěl, byl by u mne již zítra.« Zmíněný úředník firmy A. K., Jaroslav R., nabízel se totiž tehdy žalovanému, že by mu prokazoval jisté služby prozrazováním obchodního tajemství firmy.

Žalobce domáhá se rozsudku, že žalovaný jest povinen odvolati nařčení jakoby žalobce, kdyby žalovaný chtěl, byl s to prozraditi obchodní tajemství svého zaměstnavatele konkurenci, odvolání toto v pražských denících uveřejniti na svůj náklad a nahraditi útraty sporu.

Soudce první pokládá inkriminovaný výrok na podkladě řízení průvodního za zjištěný, v y h o v ě l žalobě. Odvolací soud změnil rozsudek ten a zamítl žalobu, nepokládá za žalovaný výrok, i kdyby byl zjištěn, za způsobilý, aby odůvodnil po rozumu § 1330 obč. zák. žalobní návrh, směřující pouze k o d v o l á n í udánlivého nařčení.

Z textování § 1330 obč. zák., jak bylo III. dílčí novelou k obč. zák. zvoleno, plyne, že lze žádati za o d v o l á n í pouze v případě druhého odstavce § 1330, který předpokládá, že jde o rozšiřování s k u t e č n o s t í, jež jsou způsobilé, aby ohrozily úvěr, výdělek neb hospodářský zdar jiného. Žalobce však vůbec ani netvrdí, že by byl žalovaný ve výroku inkriminovaném r o z š í ř o v a l o žalobci s k u t e č n o s t í k o n k r e t n í, znění onoho výroku jest rázu zcela všeobecného, postrádá k o n k r e t n í c h s k u t e č n o s t í. — Žalobní petit obsahuje ovšem s k u t e č n o s t i, které však jsou pouhou konstrukcí žalobcovou, odvozanou z výroku onoho a vkládá do výroku toho skutečnosti, které v něm nejsou obsaženy. — Onen výrok jest jen dohadem, že by žalobce něco učinil, jest jen úsudkem, kritikou povahy ža-

lobcovy, ne však s k u t e č n o s t í. — Proto nelze z výroku toho rázu p o v š e c h n ě h o dovozovati po rozumu § 1330 obč. zák. závazek žalovaného odvolatí výrok rozsudkem vynesným k žalobě civilní. — Pokud by pak mohlo se snad usuzovati na nějaký čin trestní spáchaný urážkou na cti, lze snad požadovati odvolání cestou trestní, nikoli však pořadem práva civilního (arg. 1. odstavec § 1330 obč. zák. a contrario).

Nejvyšší soud v y h o v ě l dovolání, rozsudek soudu odvolacího zrušil a věc vrátil soudu odvolacímu by dále jednal a znovu rozhodl.

O d ů v o d ě n í. Odvolací soud neposoudil věc správně po právní stránce, ježto nelze souhlasiti s ním u výkladu slova »skutečnost«, přicházejícího v první větě II. odstavce § 1330 obč. zák. Odvolací soud vykládá pojem skutečnosti příliš úzce, obmezuje jej na události a vylučuje přítomné stavy. Skutečností je též osobní vlastnost někoho, tudíž i náchylnost a pohotovost jeho k činům přičítám se ať zákonu ať dobrým mravům. Výrok v žalobě uvedený, odpovídá-li pravdě, jest proto sdělením (sr. 3. větu II. odstavce § 1330) skutečnosti, že žalobce je pohotově na žádost nebo vyzvání žalovaného prozraditi obchodní tajemství své firmy, jak učinil R—ý, jenž ho jen předešel. Nejde tu o pouhý dohad neb úsudek, nýbrž o tvrzení skutečnosti dostatečně určité (konkretní), by bylo ji zahrnouti pod pojem skutečnosti § 1330 obč. zák. a jejíž pravdivost nebo nepravdivost byly žalovanému zajisté známy.

Odvolací soud nezabýval se odvoláním po stránce další, zejména ne po stránce skutkové, takže nelze dovolacímu soudu rozhodnouti o dovolání bez případného doplnění odvolacího řízení probráním dalších důvodův odvolacích.

Bylo proto zaříditi další podle § 503 čís. 2. a 510 c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. listopadu 1924 Rv I 1393/24. R. v. z. s. Dr. Grešl.

Zaplacená dobírka podle §u 72 (4.) želez. dopr. ř. jest vzájemným plněním příjemcovým, které dráha tomuto již vrátiti nesmí, když zásilka zboží vinou dráhy mezitím se ztratila, a když dráha jest povinna k náhradě škody podle §§ 88., 95. žel. dopr. ř. příjemci; dobírka patří příkazci.

Žalující firma H. P. podala u obch. s. v P. žalobu na čsl. želez. aerár pcto 22.399 Kč 10 h s přísl. z toho důvodu, že ulo-